

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 червня 2006 року № 23 (135)

УКРАЇНА – В НЕБЕЗПЕЦІ!

ЗАЯВА ПРОВОДУ КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Останні спроби окремих представників російської влади порушити питання про приєднання частини України до складу Російської Федерації викликають велику тривогу і занепокоєння мільйонів українців.

Нещодавній запит депутатів Державної Думи Росії з приводу можливості "повернення" Кримського півострова до складу Російської Федерації є грубим і цинічним зазіханням на територіальну цілісність України і становить загрозу національній безпеці нашої держави. Росія вкотре використовує методи шантажу і провокацій задля реалізації збанкрутілої імперської ідеї та встановлення контролю над Україною.

Фінансовані з Москви та керовані громадянами Росії антиукраїнські організації в Криму влаштовують показові антинатовські піар-шоу, роздмухують полум'я міжнаціональної ворожнечі та підривають авторитет України на міжнародній арені.

Ескалація напруги в Криму, газові війни, економічний тиск, а також "парад мовних суверенітетів" у південно-східних областях нашої країни промовисто свідчать про існування єдиного плану дій, розробленого в Кремлі.

Кінцева мета цього сценарію — розшматування і знищення української держави.

У цьому московські режисери покладаються на своїх "годованців" у нашій країні, які заради досягнення шкурних кланових інтересів готові торгувати Україною.

Конгрес звертається до співгромадян: УКРАЇНА В НЕБЕЗПЕЦІ!

Ми вимагаємо від української влади рішучих і послідовних дій, спрямованих на захист національних інтересів.

Вимагаємо неухильного дотримання Конституції України і суворого покарання порушників чинного законодавства, які посягають на святе — територіальну цілісність держави.

Ми категорично вимагаємо від керівництва Російської Федерації припинити будь-які втручання у внутрішні справи України.

Спільними зусиллями української громадськості і української влади відстоїмо нашу Державність!

Ми готові стати на захист територіальної цілісності та національних інтересів нашої Держави!

КУН ПІКЕТУВАТИМЕ РОСІЙСЬКЕ ПОСОЛЬСТВО

16 червня Конгрес Українських Націоналістів проведе пікетування посольства Російської Федерації в Україні та Секретаріату Президента. Українські націоналісти протестуватимуть проти втручання Росії у внутрішні справи України, економічного тиску, підтримки РФ антиукраїнських політичних та громадських організацій, заяв російських органів влади стосовно зовнішньополітичного курсу України, розпалювання російськими політиками міжнаціональної ворожнечі.

Конгрес Українських Націоналістів звернеться із заявою до Президента України стосовно політичної ситуації в державі та публічно висловить свою підтримку його діям, спрямованим на захист національних інтересів України.

Пікетування посольства РФ розпочнеться о 10.00 (проспект Повітрофлотський, 27), Секретаріату Президента — о 14.00 (вул. Банкова, 11).

Прес-служба КУН

 ЦЕ НАША ЗЕМЛЯ

ВИКЛИК ДЛЯ КОРІННОЇ НАЦІЇ

РОСІЙСЬКА ТА УКРАЇНСЬКА КУЛЬТУРА В УКРАЇНІ: ЧИ МОЖЛИВЕ ПОРОЗУМІННЯ?

Нова хвиля мовного сепаратизму вкрила Україну. На Сході та Півдні нашої держави етнічні українці, що не втратили ознак національної гідності (до таких відносимо тих, хто віддає перевагу українській мові як мові повсякденного спілкування, відстоює принципи соборності та державності України тощо) ризикують бути змитими цією хвилею остаточно. Нові/старі виклики знову актуалізують вічні питання відносин між українською та російською культурами. Ці питання не зводяться виключно до суто мовного аспекту. На наш погляд, важливо замислитися над тим, чи може в принципі російська культура та її носії в Україні перейнятися ідеями побудови Української держави, повагою до етнічних цінностей та інтересів українців.

Олександр МУЗИЧКО

Питання актуальне, адже поміркованi прибічники надання російській мові статусу державної чудово розуміють, що їхня позиція може мати хоч якусь моральну вагу лише за умови лояльності носіїв російської культури та мови в Україні. Як наслідок, – у менш агресивних заявах та телепередачах російськоорієнтованих громадян можна почути відповідні запевнення. Події помаранчевої революції призвели до лібералізації частини українського політикуму та суспільства. Все частіше останнім часом лунали голоси: слід відійти від етнонаціонального принципу побудови Української держави (начебто цей принцип був колись кимось реалізований повною мірою), переосмислити принципи національної ідеї в бік включення всіх культур, що представлені в Україні, в основу української політичної нації. Ці думки стали ідеологічною основою для загравання з біло-блакитним електоратом на Півдні та Сході України у післяпомаранчевий період, особливо в культурно-національній сфері. Тези про застарілість поняття про етнічного українця як представника титульної нації, парадоксальна думка про можливість існування феномену російськомовного етнічного українця призвела до ще більшого гальмування та взагалі стагнації дерусифікаційних процесів Сходу та Півдня Української держави.

Прибічники тези про так би мовити денаціоналізацію української національної ідеї ігнорують як повсякденні реалії, так і сухі та стабільні дані статистики. А вони свідчать про те, що носії російської культури та мови досі не вважають себе органічною частиною українського геополітичного та культурного простору, віддаючи перевагу російській ідеї в її російсько-імперському чи російсько-радянському варіанті. Вони не вважають себе національною (етнічною) меншиною в Україні, а українській культурі відводять місце серед триєдиної "русской" культури. Поодинокі зворотні випадки аж ніяк не підважують загальну картину.

Закінчення на 4-й стор.

 АКЦІЯ

ВСЕУКРАЇНСЬКЕ ВІЧЕ

Оргкомітет з підготовки та проведення Всеукраїнських Народних Зборів (НСПУ, ВУТ "Просвіта", КУІН, УВКР, Педтовариство ім. Григорія Ващенка, УНП, КУН, ВО "Свобода", творчі спілки, низка молодіжних організацій та ін.) повідомляють, що 16 червня ц. р. у Києві відбудуться Всеукраїнські Народні Збори громадських організацій і партій національно-державницького спрямування, мета яких – координація дій для захисту Української держави, протистояння наступові сепаратизму в Україні.

Завершаться Всеукраїнські Збори вуличною протестною акцією. Запрошуємо тих, кого у цей відповідальний час тривожить доля Української держави, зібратися біля "Українського дому" о 14.00.

ОРГКОМІТЕТ.

Дорогі читачі! Передплата на газету "Нація і держава" приймається всіма поштовими відділеннями України. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2006 рік (друге півріччя). Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 1,39 грн. 3 місяці – 4,17 грн. 6 місяців – 8,34 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ЗУПИНИТИ ЗАГРОЗУ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ!

Президентові України
п. Віктору Ющенку

Шановний пане Президенте України!

Українські офіцери, козаки, ветерани війни та визвольних змагань звертаються до Вас і вищих посадовців нашої держави із закликом припинити дестабілізаційні процеси в Україні та проводити послідовну державну політику розвитку і захисту Української Нації, невід'ємними складовими якої є українська мова і українська культура.

Черговий наступ українофобів на українську мову у 2006 році є нічим іншим, як поширенням сепаратистських настроїв прихованими методами.

Місце господаря на Богом даній нам землі наполегливо намагаються зайняти прихильники імперських ідей з-поза північно-східних кордонів. Для цього використовується головна імперська теза – "розподіляй і володарюй". І першою ознакою втілення цієї ідеології було виникнення розбрату у помаранчевій команді нещодавніх союзників по боротьбі з колишньою злочинною владою. Після цього сепаратисти взялися за мовну тему, за допомогою якої намагаються протиставити Схід України іншим її регіонам. А сьогодні взялися за Крим й дискредитацію України на міжнародному рівні, створення джерела нестабільності на півострові.

То є штучні проблеми, але вони могли виникнути на тлі пoслабленої влади, яка адекватно не реагує на антиконституційні дії "п'ятої колони", залишивши безкарними їхні протиправні дії у Сєвєродонецьку.

Послабити владу стало можливим шляхом позбавлення Вас як гаранта Конституції й незалежності України підтримки частини українського народу. Від Вас чекали виконання даних обіцянок: "Бандитам тюрми" й сподівалися на зміну старої влади на місцях. Але народ не побачив боротьби за його інтереси та не відчув позитивних змін у діяльності місцевих органів влади. Це сіє зневіру і стало ґрунтом для наступу проросійських сил.

На наш погляд, демократичним змінам у суспільстві не сприяє сьогоденна кадрова політика. Прихильники старого режиму, яких ще багато залишилося при владі, сприяють процесам, за якими простежується намагання розділити Україну за різними ознаками. Таке є можливим через існування джерела небезпеки, яким є натхненники порушення територіальної цілісності України.

За останні 1,5 року низка національно-демократичних громадських організацій, які завжди підтримували демократичні зміни у суспільстві, не побачили підтримки з боку держави, не налагоджена тісна взаємодія, а тому громадськість не змогла перетворитися у потужний національно-демократичний рух. Наслідки цього Ви відчуваєте й бачите.

Без підтримки народу жоден Президент не зможе подолати системи, яка створена за останні 15 років і корінням входить глибоко в останні десятиліття. З цим треба боротися послідовно, використовуючи всю міць громадської підтримки.

Лише спільними діями ми зможемо захистити Українську Націю!

Разом з Вами ми зможемо зупинити загрозу незалежності України!

Виходячи з вищевикладеного, пропонуємо:

1. Невідкладно здійснити кадрові зміни серед керівництва силових і правоохоронних структур, які неспроможні забезпечити стабільний розвиток держави й безпеку громадян.

2. Здійснювати кадрову політику виключно з урахуванням відданості посадових осіб силових структур українським національним інтересам й спроможності забезпечити державотворення української нації.

3. Вважати невживання української мови в силових та правоохоронних структурах України підривом національної безпеки й авторитету держави.

Євген ЛУПАКОВ, заступник голови Спілки офіцерів України, голова Київської організації СОУ, капітан 1 рангу,
Олександр КОНЕЧНИЙ, верховний отаман Міжнародної Асоціації "Козацтво",
Ігор ЮХНОВСЬКИЙ, голова Всеукраїнського об'єднання ветеранів, академік НАН України,
Володимир ГУМЕНЮК, голова Соборного Козацтва "Січ",
Орест ВАСКУЛ, голова Київського братства ОУН-УПА,
Ігор ВАРДИНЕЦЬ, головний отаман МГО "Українське козацтво",
Лідія МАДОЯН, відповідальний секретар ГО "Український Севастополь",
Галина ЯБЛОНСЬКА, голова Міжнародної ліги "Матері і сестри молоді України", народна артистка України

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

НІ – ПРОВОКАЦІЯМ СЕПАРАТИСТІВ!

Міністру внутрішніх справ Ю. Луценку,
Генеральному прокурору О. Медведьку,
міністру юстиції С. Головатому,
Голові СБ України І. Дріжчаному,
міністру оборони А. Гриценку

Шановні панове!

Ось уже другий місяць "п'ята колона" розкручує в Україні маховик безладу.

Триває епідемія суверенітетів за мовною ознакою, територій, вільних від НАТО, і т. д. За директивою Москви здійснюється диявольський план дестабілізації в Україні з метою приборкання непокірної влади. За збігом обставин саме 06.06.06 відбулося так зване свято "русского языка". Путін, Жириновський, Затулін відроджують імперію. Газова, м'ясно-молочна атаки були лише артпідготовкою.

Маємо сепаратизм на експорт: Карабах, Абхазія, Придністров'я. Це все кремлівські сценарії, які сьогодні прагнуть втілити на кримській сцені. За планом ФСБ, саме для півдня України зрежисовано трилер під назвою "Чечня – 3".

Відкритим текстом Вітренко, Кушнарьов роздмухують міжетнічні конфлікти в Україні, порушуючи ст. 37 Конституції напередодні 10-ї річниці її ухвалення. Явно перевищує свої повноваження омбудсмен Н. Карпачова.

Хіба дозволено в Україні формувати збройні загони, що уже відкрито здійснюється "чорносотенцями" на півострові?!

А може, нам згадати за Білгородщину, Воронежчину, Кубань, і тоді зменшаться їхні апетити щодо Криму?!

Тож, шановні керівники силових та правоохоронних відомств, коли Ви почнете діяти, а не виправдовуватися і пояснювати?! Думаємо, що це не позиція українського урядовця!

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів солідарна з усіма здоровими силами півдня України.

Вимагаємо рішучих дій центральної влади, силових та правоохоронних відомств на місцях для дотримання конституційного ладу в Україні!

Ні – провокаціям сепаратистів!

Геть руки від Криму, "чорносотенці-імперіалісти"!

Навічно буде Крим з Україною!

Львівська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів

ПОМОЛИМОСЯ ЗА ДУШІ ЗАКАТОВАНИХ

Бучацьке районне відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів від імені Чортківського, Бучацького, Заліщицького, Борщівського, Гусятинського, Теребовлянського, Монастирського відділень, що на Тернопільщині, повідомляє, що 2 липня 2006 р. відбудеться панахида і мітинг-реквієм біля Чортківської тюрми, де 1941 р. відправляли етапом колону політв'язнів близько 1000 осіб до Умані у супроводі НКВС і собак, а 19 липня 2006 р. – від'їзд з Чорткова колони автобусів із районів з учасниками національно-визвольної боротьби та родинами тих, кого в Чорткові та Умані розстріляли, шляхом, яким гнали політв'язнів 1941 року. Панахида, мітинг-реквієм за страчених в Умані відбудеться в цьому місті 20 липня 2006 року.

Випишемо цитату із журналу "Дзвін", № 7 1990 р. с. 73: " ... після відходу радянських військ улітку 1941 року під Чортковом на Тернопільщині знайдена могила жертв сталінізму, яка займала площу гектар. 800 трупів пересипано сіллю і землею. Більшість із них розпізнати вже не було змоги – тлін своє зробила, лише двоє були впізнані: Пігун Володимир і молода дівчина Надя Юрчинська – її труп був без вух, без носа, садисти відрізали груди...", (...) звідки цей дикий садизм, сатанинська ненависть до людини?".

Просимо Вас взяти участь у цьому заході. Помолимося разом за душі закатованих, невинно убієнних.

С. ФАРБОТА, голова ради БРВ ВОВ

ПОПРАВКА

У числі 21 за 30 травня ц. р. газета "Нація і держава" в статті С. Плачинди "Що таке сучасний український націоналізм" вкралася прикра помилка: у другому абзаці розділу "Се не чорт з рогами" замість слів "... у "Незалежній Україні" слід читати "... в "Літературній Україні", і далі за текстом.

ВІСТІ З РЕГІОНІВ

ВИМАГАЄМО
ЗАБОРОНИ АНТИУКРАЇНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ!

Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів звернулася до постійного представника Президента України в АР Крим, Голови Служби Безпеки України, начальника управління Служби Безпеки України в АР Крим, Генерального прокурора України, прокурора АР Крим та керівників інших урядових організацій із заявою щодо незаконної діяльності організацій "Севастополь-Крим-Росія" та "Прорив".

24 травня 2006 року в м. Сімферополі на площі Леніна вищезгадані організації провели мітинг з вимогою заборонити українську мову в Криму. Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів вважає, що діяльність цих організацій є протиправною та антиконституційною, оскільки ними були порушені норми Конституції України, а саме: ст. 10 (про державну мову) та ст. 37 (розпалювання міжетнічної ворожнечі).

Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів вимагає від представників влади заборонити діяльність організацій "Севастополь-Крим-Росія" та "Прорив" і порушити кримінальну справу за фактом мітингу 24 травня, коли в грубій формі були порушені норми Основного Закону. Якщо представники влади не відреагують на цю заяву, Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів залишає за собою право боротися з такими організаціями самостійно усіма доступними методами.

УТВОРЕНО БЛОК "КРИМЧАНИ ЗА НАТО"

6 червня 2006 року утворено громадський блок демократичних сил Криму "Кримчани за НАТО", до якого увійшли кримські крайові організації Конгресу Українських Націоналістів, Народного Руху України, Української Народної Партії, Всекримське товариство "Просвіта" ім. Тараса Шевченка, Кримська філія наукового товариства вчених ім. Тараса Шевченка, "Кримська Правиця", Кримська спілка власників землі, Кримська організація Конгресу Громадянського Суспільства України, Кримська організація Всеукраїнського об'єднання ветеранів. Метою утворення блоку є забезпечення якнайшвидшого вступу України до Європейського Союзу та НАТО, а також протидія свавіллю деструктивних сил, які створюють перешкоди для європейського вибору України, бажаючи втрати Україною економічного суверенітету та політичної незалежності. "Майбутнє України тільки з Європою, – переконані учасники блоку. – Українці мають, нарешті, вийти на європейський рівень споживання, соціального забезпечення, правового та інформаційного захисту, економічного добробуту".

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

позиція

СПІЛКА ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ

ЯК ІСТОРИЧНИЙ ІМПЕРАТИВ СУЧАСНОГО УКРАЇНСТВА

Два благословенні тягарі взяла сьогодні Україна на свої плечі – будівництво власної держави, – з одного боку, і утвердження громадянського (демократичного) устрою в ній – з другого. В основу першого кладемо сотні років плекану національну ідею, а другого – модне в наші часи прагнення людини реалізувати свої індивідуальні права і свободи. Обидві ці ідеї, на жаль, мають різні вектори спрямування і, отже, створюють та загострюють одвічне протиріччя між суспільно-національним та індивідуальним у житті людини. Національна ідея передбачає єднання і консолідацію нації; демократія – "індивідуалізує", роз'єднує людей та їхні різні суспільні групи, бо в кожного "своя правда".

Омелян ВИШНЕВСЬКИЙ,
проф. Дрогобицького педагогічного університету імені Івана Франка

"ДЕМОКРАТІЯ" ЯК ВСЕДОЗВОЛЕНІСТЬ

Усі європейські народи пронесли на своїх плечах ці два тягарі, але не одночасно. Їхні національні держави будувалися переважно за умов абсолютизму, який не дозволяв маргінальним силам у своїх егоїстичних цілях руйнувати державну будову. Демократія у них приходила згодом, вже у готову, обжиту хату – як інтер'єр, що достосовується до "моди", але хати не руйнує.

На відміну від європейських народів, нам випало ці два важкі завдання вирішувати одночасно. В цьому головна причина нашого неспокійного топтання на місці: один будує хату, а інший її руйнує, бо план будови його чомусь не влаштовує. Всі більш-менш помітні політичні події в Україні кінця XX і початку XXI століть позначені цим протиріччям та взаємним поборюванням суспільно-національного і егоїстично-"демократичного". Символом цього протиріччя є ситуація, коли в центрі міста стоїть пам'ятник Леніну (бо "трудящі" мають на це право!), а за його спиною на будинку обласної влади – великий тризуб і синьо-жовтий прапор – символи держави, яку він так жорстоко нищив.

Сьогодні це протиріччя досягло апогею, бо імперські сили та угруповання зухвало та лукаво спекулюють цими різними ідеями, а надто "правами людини". Це яскраво продемонструвала

> *Якщо Росія піде шляхом демократизації (а це означало б прийняття нею розпаду як природовідповідного процесу), то з "п'ятою колоною" в Україні можна "бавитись у демократію", великої біди вона не завдасть; їй доведеться миритися з ходом історії. Якщо ж у Росії запанує фашизм, то його рука одразу протягнеться до України, а "п'ята колона" вестиме себе все зухваліше і агресивніше.*

передвиборна кампанія. Гасла демократії масовано використовувались як чинник поборювання природних національних прав українців мати власну державу на своїй землі, право розвивати власну культуру, користуватися рідною мовою. Будучи доведеними до абсурду і вульгаризованими, ці гасла "дозволяли" всіляким політиканам обливати брудом Президента, українську державність, нашу віру, нашу історію, насаджувати космополітизм. Сьогодні ця спекуляція правами людини опинилася в фокусі міждержавних стосунків України і Росії, загрожує цілісності нашої держави.

ПОСТІМПЕРСЬКИЙ СИНДРОМ

Серед одвертих українофобських сил помітне місце займає Партія регіонів. Яку ідею, окрім сепаратизму, несе сам цей термін? Відтак, звернімо увагу на географічне розташування цієї "партії". Це та територія України, яка у минулому зазнала найжахливішого окупаційного руйнування, голодомору і демографічних катастроф та переселень. Аналіз же ідеології цієї "партії" засвідчує, що від намірів інших політичних сил вона відрізняється лише кількома українофобськими гаслами: ненависть до української культури і мови ("двомовність"), прагнення долучитись до Росії (ЄЕП), сепаратизм ("федералізація") та запозичена в Росії фобія до "запада" (антинатівська риторика). Неозброєним оком можна з'ясувати, що ці гасла не стосуються демократії, не є науково обгрунтованою доктриною, а скоріше це вияв почуттів, що мають виразно імперський характер. В дійсності це вже діагноз. Останні мовні демарші у ряді областей сходу і півдня – яскраве тому свідчення, хоча, зрозуміло, його коріння за кордоном.

Було б, звичайно, грубою помилкою вважати весь "синьо-білий" схід чи південь українофобським. Банальною вже стає констатація, що серцевину цієї політичної сили складає клан злодіїв, які навмисне розпалюють відповідні настрої, щоб своїм кримінальним діям надати політичного забарвлення, а відтак у рангу "політиків" входити до парламенту.

Розуміння природи того, що називаємо "протистоянням" Сходу і Заходу і що загрожує розколу України, має принципове значення при визначенні вектору нашої внутрішньої і зовнішньої політики. Ба більше. Видається, що різниця у розумінні цієї ситуації бентежить сьогодні і деякі помаранчеві сили. Ключовим тут є питання про те, як вести себе з тією ж Партією регіонів. З одного боку, якщо це дійсно партія з ідеологічною громадянською платформою, здатна на передбачувану політику, то з нею треба доконче йти на компроміс, шукати єдності. Але, з іншого боку, якщо тут маємо справу лише з агресивною окупаційною психологією, з рудиментами імперської зверхності і ненависті до українців, то компроміс стає небезпечним, бо це не що інше, як відступ перед ворогом.

ТІНЬ РОСІЙСЬКОГО ФАШИЗМУ НАД УКРАЇНОЮ

Маємо тут також і ще один аспект проблеми, вартий уваги. Сучасний світ діє як цілісний організм. Суттєвим чинником нашого життя залишається Росія. Яку роль в цій ситуації відіграє Партія регіонів, будучи "п'ятою колоною"?

За законами цивілізаційного розвитку (Спенсер, Бердяєв та ін.) Росії, як і будь-якій іншій "перезрілій" імперії, випадає розпад, але цей невідворотний процес все ж може бути тимчасово сповільнений, призупинений з допомогою диктатури: у XX столітті це зроблено з допомогою комунізму, а тепер це намагаються здійснити з допомогою фашизму. Отож від подальшої долі Росії може залежати і доля України. Якщо Росія піде шляхом демократизації (а це означало б прийняття нею розпаду як природовідповідного процесу), то з "п'ятою колоною" в Україні можна "бавитись у демократію", великої біди вона не завдасть; їй доведеться миритися з ходом історії. Якщо ж у Росії запанує фашизм, то його рука одразу протягнеться до України, а "п'ята колона" вестиме себе все зухваліше і агресивніше. Події останнього часу, зокрема зазіхання на Крим, – перший симптом такого розвитку подій. І зв'язок "регіоналів" з Держдумою Росії – очевидний.

У цьому разі українці вимушені будуть протиставити агресії свою силу як оборонну. Дружба з НАТО тут цілком необхідна. Актуальним стає і духовне єднання та організованість. Відоме гасло однієї з політичних партій – "захист українців" – стає завданням всіх патріотичних сил. Бо ніхто не звільняв нас від обов'язку відстоювати себе і боротися із залишками окупації.

ГУРТУЙМОСЯ, ЩОБ БУТИ СИЛЬНИМИ

І ось тут ми підходимо до ідеї створення Спілки Визволення України – широкої патріотичної організації українців, ідеологія якої грунтувалася б на визнанні наступних важливих фактів.

Процес визволення від окупації виявився довготривалим. І чим очевиднішим є прагнення українців до свободи, тим агресивнішим стає опір та експансія антиукраїнських сил. Помаранчева революція в цьому процесі була етапом, і цілком можливо, що не останнім: під гаслом "Ні брехні!" в дійсності діяло прагнення звільнитися від диктату донецького клану, а опосередковано і від диктату Росії. Звідси й загострення ситуації, яка вимагатиме нових зусиль. Мусимо визнати, що сьогодні Україна, будучи незалежною від колишньої імперії де-юре, не може вважати себе такою де-факто. Гостро дають про себе знати залишки окупаційного стану практично в усіх сферах життя: соціально-психологічній, політичній, дипломатичній, військовій, територіальній, економічній, енергетичній, культурно-мовній, релігійній, освітньо-педагогічній тощо.

Боротьба проти залишків окупаційного режиму і зумовлює потребу мати потужну громадсько-політичну організацію з чітко визначеною проукраїнською орієнтацією. Ця орієнтація не повинна суперечити загальним засадам демократії, але лише тією мірою, якою вони не шкодять українській державності, нашому суверенітету. Така ідеологія і, відповідно, політика можуть підтримати Президента в тих питаннях, у яких він відстоюватиме українську державність, і опонуватиме його політиці, якщо він з власної волі чи політично вимушено йтиме на компроміс з українофобськими силами. Можливості громадської сили тут ширші, ніж будь-якої партії, що даремно шукає опори в політично незрілому електораті.

> *Боротьба проти залишків окупаційного режиму і зумовлює потребу мати потужну громадсько-політичну організацію з чітко визначеною проукраїнською орієнтацією.*

Маємо тут низку моментів, що звертають на себе увагу, і серед них чи не перше місце займає політреформа. Сильна президентська влада сьогодні здатна працювати на українську державність. Слабка – на її "демократичний розвал". Якщо ми віримо, що Президент – українець, то в чиїх інтересах робити його слабшим? Демократія, до якої прагнемо, потребує належного рівня демократичної культури і національного самоусвідомлення, а тому чи варто спішити до неї, якщо вони в народі відсутні. Тим більше небезпечною є ситуація, коли використання засад демократії випереджає розвиток національного самоусвідомлення народу. Запозичуючи у Європи модне домінування прав людини над національними інтересами, забуваємо, що тут вони – національні інтереси – глибоко історично вкорінені у свідомості людини. В наших умовах зловживання демократичними гаслами ослаблює державність, і не випадково ними так широко користуються комуністи та інші українофоби.

Мусимо, отже, спочатку будувати хату, а лише після цього гуртом влаштовувати інтер'єр в ній, який звемо демократією.

Проте сильна влада мусить мати фундаментальну підтримку. Демонструючи свою ненависть до всього українського, "п'ята колона" дає нам теж сигнал і спонукає до об'єднання. Роль Спілки Визволення України – широкої громадської організації, яким колись був Народний Рух, тут дуже на часі. Вона може єднати в собі широкий спектр національних сил, бо ворог один. Мусимо дати зрозуміти, що є не тільки Україна, а й українці.

УТОЧНЕННЯ

В оголошенні КОФ СДП "Укрспец'юст" про проведення прилюдних торгів з реалізації нерухомого майна, належного ТОВ "Стугвас Авто", надрукованого в числі 22 від 6 червня ц. р., допущена неточність. У 15-му рядку другої колонки початок речення слід читати так: "Стягувач – Васильківський філіал АППБ "Аваль" (м. Васильків, вул. Гоголя, 5, код ЄДРПОУ 20611013). Стартова (початкова) ціна – 1145629,00 грн. без ПДВ. Гарантійний внесок – 57281,45 грн." і далі за текстом.

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

ВИКЛИК ДЛЯ КОРІННОЇ НАЦІЇ

Увесь час свого існування російська культура була пануючою та імперською. Тепер вже майже неможливо встановити: чи російська влада була причиною виховання імперської сутності російської культури, чи навпаки. Але факт залишається фактом, українська культура сприймалася росіянами лише в певних рамках, переважно як такий собі фольклорно-танцювальний ансамбль. Тут доречно пригадати, що в цьому плані не було різниці між відгуками В. Бєлинського та М. Добролюбова на вірші Т. Шевченка, політикою російських імператорів та Тимчасового уряду, російськими консерваторами, націоналістами та лібералами. Всі вони відрізнялися лише готовністю більш або менш міцно стиснути обійми чи вкоротити чи відпустити ланцюг. Радянська доба мало що змінила. УРСР була лише більшою за розмірами кліткою для українського етносу. Саме радянська доба остаточно сформувала тип подвійно лояльного українця, що люблять підкреслювати новітні українські радянофіли як доказ начебто нормальності радянської доби української історії.

Насправді сформувалася людина, що, як і її попередники малороси, готова була будь-якої миті пожертвувати своєю українською часткою задля комфорту російської (найяскравіший прояв цього – перехід з української мови на російську у розмові з російськомовним). Більшість українців за часи УРСР встигли зробити крок за лінію, де починалася російська культура. Таке перевертництво часто породжувало особливо неприхильне ставлення таких осіб до української культури. На жаль, за роки незалежності мало що змінилося. Помаранчева революція була проявом прагнення незросійщених українців та тих, хто хотів повернутися до духовних витоків свого народу, до самостійного від російської цивілізації шляху розвитку. Це абсолютно точно відчули росіяни в Україні. Цю спробу вони не можуть пробачити українцям досьогодні, ігноруючи інтереси України. Зіткнення цивілізацій вимальовується достатньо чітко, щоб його "ліберально" не помічати. Єдина обставина, яка могла б змінити ставлення росіян до української культури, полягає у зміні такого ставлення у Російській Федерації, в якій віртуально живуть ці люди. Але такі сподівання є справжньою утопією. Демократизація РФ у національному питанні, в тому числі українському, неможлива, адже за своєю суттю ця держава залишається імперією. Історичний досвід та просто здоровий глузд свідчить – така політика призведе до розвалу імперії. Минуле та сучасність україно-російських стосунків на всіх рівнях переконують у неможливості дотримання росіянами в Україні подвійної лояльності. Вони повинні чітко визначитися: чи є вони носіями культури, що не сприймає Україну як самоцінний суб'єкт, або повною мірою сприйняти цінності титульного українського етносу, перетворившись на українців російського походження. В умовах агресивної політики РФ, будь-які інші варіанти рано чи пізно поставлять їх перед новим складним та трагічним вибором, який для Української держави буде новим тестом на її існування.

Подальше існування Української держави можливе тільки за умови опертя на український етнос, серед якого і в подальшому повинна вестися послідовна дерусифікація, виховання української національної гідності. Лише українські духовні традиції можуть бути державоутворюючими в Україні. Лише український етнос незалежно від кон'юнктури може бути носієм ідеї Української державності, адже в умовах відсутності іншої етнічної території, для українського етносу немає іншої альтернативи – або продовження жорсткої боротьби за національне існування, або розчинення в "русском море".

Отже, сучасна етнокультурна політика України повинна враховувати хай і неприємні, але наявні реалії. Подальше існування Української держави можливе тільки за умови опертя на український етнос, серед якого і в подальшому повинна вестися послідовна дерусифікація, виховання української національної гідності. Лише українські духовні традиції можуть бути державоутворюючими в Україні. Лише український етнос незалежно від кон'юнктури може бути носієм ідеї Української державності, адже в умовах відсутності іншої етнічної території, для українського етносу немає іншої альтернативи – або продовження жорсткої боротьби за національне існування, або розчинення в "русском море". На щастя, останнім часом вже намітився перехід української влади до політики відстоювання насправді українських інтересів, але багато залежить від того, наскільки ця політика пошириться на Схід та Південь. Попри все тут вже сформувалася та критична маса українців, яка готова сприйняти та відстоювати свою Україну.

Але чи можна привернути росіян (під "росіянами" маємо на увазі носіїв російської культури незалежно від їх первинного етнічного походження, тобто як етнічних росіян, так і тих, хто давно або нещодавно пройшов горнило культурно-цивілізаційної русифікації) на український бік? Чи можлива реалізація проекту "український росіянин"?

Переконані, що успішний соціально-економічний розвиток України не призведе автоматично (як вважають деякі) до лояльності росіян. Навіть наявність всіх умов розвитку для російської культури в Україні протягом 15 останніх років майже ніяк не вплинула на стан національної свідомості переважної частини росіян південних та східних регіонів України і особливо Криму. Куди більш важливо чітко усвідомлювати підоснову неприйняття росіянами українських духовних цінностей, що, на наш погляд, міститься в особливостях російської культури, носіями якої є значна частина населення України.

Олександр МУЗИЧКО,
член правління Одеського обласного об'єднання ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка,
кандидат історичних наук

МАЛОРОСИ І "П'ЯТА КОЛОНА"

РОЗГУЛ ПРАВОСЛАВ'Я, КАЗАЧЄСТВА ТА АНТИУКРАЇНСЬКОЇ ПРОПАГАНДИ В ФЕОДОСІЇ

Віталій СИВУН,
голова Феодосійської міської громадської організації Спілки офіцерів України

У травні 2006 р. у Феодосії без оприлюднення ініціаторів почалися будівельні роботи з встановлення пам'ятника Андрію Первозванному. Спочатку міська влада планувала встановлення цього пам'ятника в районі Морського саду на місці, де стояла мечеть. Це викликало хвилю обурення серед кримських татар та інших мусульман. Тоді вирішено було поставити хрест як символічний пам'ятник Андрію Первозванному на перехресті доріг, де була братська могила, – щоправда, зараз уже від неї нічого не залишилося.

У відповідь на рішення місцевої влади встановити ще один хрест, яких і без того в регіоні поставлено немало, мусульмани вийшли на мітинг протесту. Ексцесів не було, але прикметно, що в ситуацію втрутилися козаки, які нещодавно приїхали в Феодосію. Козаки та представники російської общини виступали з різкими промовами, татар особливо ніхто і не слухав. Юрба татар, які зібралися на місці встановлення монумента, була оточена міліціонерами, поблизу стояв автобус із змопівцями. Через кілька днів виконком нібито прийняв рішення про встановлення пам'ятника Андрію Первозванному в сквері біля православного Казанського собору.

У травні до Феодосії приїхало більше п'яти тисяч козаків з різних регіонів України, а найбільше – з Російської Федерації. Козаки провели кілька мітингів, однозначно демонструючи свою силу та протистояння українській владі. Головний отаман, який виголосив промову на привокзальній площі біля пам'ятника Леніну, до громадян України звертався лише "малороси", державу називав "Малоросією" та запевняв, що лише козаки збережуть мир та спокій на кримській землі. Пообіцяв до кінця курортного сезону забезпечувати спокій та мир у Феодосії силами козацьких загонів. Дотепер місто патрулюють молоді козаки у формі при нагайках. Ніякої реакції на це від місцевих правоохоронних органів зовні не спостерігається і понині.

Щодо протестів проти заходу у Феодосійський торговий порт американського корабля з обладнанням для будівництва полігону в рамках запланованих в Криму військових навчань з участю американських вояків, то "п'ята колона" Росії зуміла використати на свою користь ситуацію, коли населення ніяким чином не було інформоване щодо планів військового відомства, можливості та необхідності проведення спільних навчань. В усьому відчувалася чітка координація дій антиукраїнських сил, найбільш активно та відкрито показали себе партія "Союз", Комуністична партія та Партія регіонів.

Ініціатором цих протестів нібито виступив Леонід Єрмуракій, за національністю молдаванин, директор комунального автопідприємства "Афганец", у минулому прапорщик будівельного батальйону. За останні два роки він "побував" у партіях "Батьківщина", "Союз", в Партії регіонів. Очолює громадську організацію, що об'єднує громадян, які воювали чи перебували в Афганістані, однак авторитетом серед членів цієї організації не користується. Свого часу він особисто розпорядився на час підготовки до виборів-2006 встановити на всіх маршрутних автобусах Феодосії наклейки з написом "Мы навеки с Россией" – ці наклейки продовжують висіти на транспорті і дотепер.

Мал. Святослава Мізернюка

Єрмуракій – відвертий антиукраїнець. У своїй промові на мітингу біля Феодосійського торгового порту (перед самим приїздом до Феодосії Н. Вітренко) він дозволяв собі проголошувати відверто антидержавні лозунги, закликав мітингуючих до бойкоту чинної державної влади. Серед його закликів, крім "Вон НАТО из Крыма!", "Долой помаранчевых!" звучало також: "Долой украинскую уродливую власть!", "Позор преступнику Ющенко" і т. п. Особливо провокаційним був заклик до мітингуючих "Стоять будем до конца! Не дадим американцам и подлой украинской власти расстреливать наших с вами детей и внуков с пулеметов и винтовок, привезенных для этой цели из Америки в Крым и складированных вот здесь на пирсе, в порту!"

Надзвичайно активним організатором останніх подій у Феодосії є також Анатолій Сітков, який очолює феодосійських комуністів.

Під час мітингу йшла підготовка до зустрічі Н. Вітренко. Роздавалися прапорці з вітренківською символікою, її прокламації з передвиборних часів, у яких йдеться про недопущення вступу України в НАТО, закликається до вступу в ЄЕП, встановлення подвійного громадянства, захисту канонічного православ'я і т. ін. З машини-фургону розвантажували досить потужну та дорогу апаратуру – підсилювачі, гучномовці.

Присутній при цьому підполковник міліції Барковський стояв, посміхаючись, осторонь, ще двоє міліціонерів виднілися в натовпі, але ніякої реакції на протиправні заклики ораторів представники МВС не проявляли. Присутність представників СБУ також не відчувалася. Загалом пасивність у поведінці співробітників правоохоронних органів у випадках, пов'язаних з проявами проросійських або антиукраїнських сил, характерна для всього кримського регіону.

Мітингували переважно люди похилого віку, найчастіше члени партії "Союз", Партії регіонів, комуністи. Були на мітингу також і члени СПУ. Представники українських демократичних партій чи громадських організацій у мітингові не брали участь.

Із розмов з активними учасниками мітингу вдалося дізнатися, що запрошували сюди людей не випадкових, що оплата за участь у мітингові вдень – від 20 до 50 гривень, але про оплату за участь в нічних стояннях біля порту чомусь розмови не вели, підозріло переставали говорити на цю тему. Лише один раз від літньої жінки почув таке: "Не жадничают добрые люди. Святое дело, значит, делаем. А пенсия, которую мне назначили, никак не сравнится с тем, что здесь заработаешь". У місцевих газетах з'явилася інформація, що для харчування мітингуючих кошти надходять від підприємців міста.

Антиукраїнську роботу на мітингу найактивніше вели отаман місцевих козаків Степанов, лідер кримських комуністів Л. Грач та лідер так званої "народної опозиції" Н. Вітренко. Надзвичайно велике значення для підтримки антидержавного руху у Феодосії мали відвідини міста державними особами Росії. Гасла, якими озброєні учасники подібних мітингів, у своїй більшості відверто закликають до федералізації України чи навіть до порушення територіальної цілісності держави.

Нині активно проводиться робота із збору підписів під вимогами імпічменту Президента України, підписи збирають комуністи, члени СПУ, партії "Союз" та Партії регіонів.

Загалом, у Феодосії активно пропагується негативне ставлення до всього українського, починаючи з мови та символіки. У нашому місті немає приміщення, де б могли влаштувати збори члени українських громадських організацій та партій. Наприклад, в Будинку офіцерів флоту, над яким майорить прапор РФ, без оплати неможливо провести збори членів Спілки офіцерів України. Декілька міських ветеранських організацій, які не без бюджетної допомоги утримують досить просторі приміщення, крім радянської символіки тримають гасла на кшталт "Мы навеки с Россией!", а найменших слідів української символіки, не кажучи вже про українську мову, в цих по суті антиукраїнських організаціях побачити неможливо.

м. Феодосія

Ярослав СТЕХ

МИ ДІТИ ОДНОГО НАРОДУ

РОЗДУМИ НАПЕРЕДОДНІ ЧЕТВЕРТОГО СВІТОВОГО ФОРУМУ УКРАЇНЦІВ У КИЄВІ

У цьому році серед інших важливих подій планується з 18 по 20 серпня в Києві провести четвертий світовий Форум українців. Саме цей форум має завдання допомогти усвідомити діаспорі, що вона є часткою великого українського народу. Щоб жив її національний дух в зарубіжжі, його треба постійно підсилювати, аби енергія в національних акумуляторах не вигасала.

Цьогорічний форум – це надзвичайно важлива подія насамперед в житті української діаспори. Це обмін думками і ґрунтовна та яскрава розповідь про життя діаспори, про визначні історичні постаті, про одвічне коріння нашого родоводу, про освітян та науковців, про великих підприємців, діячів культури та мистецтва, про меценатів та усіх тих, хто взірцево і віддано служить українству і не загубився в морі чужого оточення. Також на форумі можна буде дізнатися про потреби діаспори, де і в яких регіонах вона потребує допомоги. Заокеанська діаспора потребує тільки моральної підтримки, але є у нас діаспора на Далекому Сході і Півночі, в різні часи запроторена російською імперією на заслання, і вона потребує як моральної, так і матеріальної допомоги.

Вчетверте зберуться з усього світу українці, і разом з цілим українським народом будуть роздумувати не лише про власні болі і про турботи в житті сучасної України. Світове українство завжди було зацікавлене в розбудові і зміцненні Української держави, і чекало від неї моральної і духовної підтримки свого етнічного існування. Адже ж усі ми діти одного народу, всім нам залежить на тому, щоб престиж національний зміцнювався в міжнародному співтоваристві, і саме тому світовий Форум має таке велике значення для української нації в наш час. При тому ми усі свято переконані, що загальний розвиток народу, а в тому числі і розвиток української діаспори, залежить від стану Української держави, від її здатності провадити правильну внутрішню і зовнішню політику і політику у відношенні до українства за кордоном. Йдеться про те, щоб наша Українська держава пам'ятала про нас і нагадувала про нас іншим. Діаспора не зі своєї волі денаціоналізується і вимирає. Патріотичний дух кожної держави визначається рівнем турботи про долю як своїх громадян в країні, так і за долю своєї діаспори, яка вважається головними дверима до міжнародних зв'язків з різними країнами планети.

У мене зродився задум до написання цієї статті, коли я прочитав виступ депутата російської Думи Віктора Алксніса, який публічно домагався повернути Крим Росії, а решту земель України роздати сусідам. За цією горезвісною заявою виступив сам президент Росії В. Путін, який підтвердив, що Росія буде боротися за права росіян поза межами своєї країни. Нічого не згадав він про кровопролиття в Чечні і в інших країнах, яке зчинила Росія. Нічого також не згадав про голодомори і злочини, скоєні московсько-більшовицькою імперією. Але, за іронією, ствердив, що для нього найбільшою катастрофою XX ст. був розвал СРСР – тому він, мабуть, і затягує з визначенням кордонів між нашими державами. На жаль, я ніде не зустрів реакції на цю ворожу і шовіністичну заяву з боку українського уряду. Я не дивуюся, що не реагував на подібні заяви депутата Жириновського чи мера Москви – Лужкова колишній президент України Л. Кучма, який за час десятилітнього панування в Україні дійшов висновку, що "українська ідея в Україні не спрацювала", і тому він не мав навіть бажання її реалізовувати. Зате він увесь свій хист спрямував на те, щоб якомога більше за час свого правління нагарбати майна, щоб забезпечити собі і близьким повний комфорт і достаток у житті. Можна також не дивуватися політиці президента Л. Кравчука, якого українським патріотом не можна назвати, – це типовий номенклатурник, який також байдуже реагував на подібні антиукраїнські дії. Але в наш час дивно, що на такі заяви не реагує команда народно обраного Президента Віктора Ющенка.

А при тому зроджується самочинно запитання: чому ніхто із депутатів ВР України не згадує за землі Кубані, районів Орловської, Курської, Білгородської, Воронезької областей, Задонщини і частини Слобожанщини, які зараз у складі Російської Федерації? Чому ніхто не згадує також про землі на північному сході, Берестейщину, які є в складі Білорусі? Або на заході – за Пряшівщину в складі Словаччини, за частину Буковини у складі Румунії? А скільки українських земель у складі сучасної Польщі!..

З боку Польщі опіка над польською діаспорою провадиться систематично – це, зокрема, підтверджує недавній візит новообраного президента Польщі Леха Качинського до Львова. Дітей польського походження відправляють у вакаційні табори, організовуються польськомовні школи, висилається польськомовна література, а також щороку в Моронгу, що на Ольштинщині, організовуються Фестивалі для хорових і танцювальних польських колективів з діаспори. В тому нічого поганого немає, коли останнім часом між нашими державами починають все тісніше налагоджуватись партнерські взаємини. Звичайно, треба це співробітництво в усіх ділянках – політичній, економічній, науковій, релігійній і культурній – здійснювати на засаді рівноправності. Але треба також, щоб парламентарі України не забували, що в межах сучасної Польщі перебувають етнічні українські землі – Холмщина, Підляшшя, Надсяння, західна Бойківщина, Лемківщина і частина західної Галичини. Треба, щоб кожен пересічний українець і в Україні, і в Польщі знав, що в таких містах, як Перемишль, Ярослав, Сянік, Устрики, Любачів, Холм, Володава, Біла Підляска, не кажучи вже про сотні сіл і містечок сучасної Польщі, квітло українське життя, гомоніла українська мова і пісня. На цій землі народилися десятки визначних українських діячів, які золотими літерами записані в історію України. Ця земля століттями належала до нашого національного життя.

Чомусь про ці землі замовчують, але в тому замовчуванні проблема залишається невирішеною. Брутальна акція "Вісла" 60 років тому силою польського війська прогнала українців з прадідівської землі, так, як то зробила московсько-комуністична система з татарами на півострові Крим в Україні. Доля українців в Польщі подібна до татарської долі – над тими народами завис етноцид і геноцид. Мовчить Польща в справах українських, бо їй так вигідно. Але і мовчить Україна, і ніхто за цю частину покривдженого народу не згадує.

Поступово, з труднощами, але все-таки компенсуються кривди, заподіяні татарам у Криму. Понад 220 тисяч їх повернуто на рідну землю. А українці Закерзоння безправні досі. Наближається 60-річчя злочинної акції "Вісла", що створює добру нагоду, аби в ім'я правди про цю трагедію доброзичливо заговорили парламентарі і президенти обох країн. Пора, врешті, домогтися, щоб на колишньому місці глухого розбрату й ненависті перемогла справедливість. Щоб скривджені за національною приналежністю українці стали рівноправними громадянами країни, в якій живуть.

Адже українці ніколи не зазіхали на чужі землі, і український уряд, як і український народ, були і залишаємося вірні підписаним Гельсінським угодам і свято дотримуємося принципу збереження існуючих кордонів в Європі і між нашими сусідами. Однак ми свідомі того, що за межами кордонів сучасної України є етнічні українські землі, на яких живуть українці, їх ми не повинні називати діаспорою, бо вони живуть на власній, а не на чужій території. Це наші брати – українці закордоння, і вони обов'язково повинні бути чисельно репрезентовані на світовому Форумі в Києві. Про це повинні подбати організатори Форуму, а уряд України має систематично турбуватися, щоб українці закордоння, як і діаспора, не асимілювалися в умовах чужих держав і не втрачали зв'язку з корінною нацією, щоб не множилися безбатченки. У багатьох країнах світу українцям, забутим своєю державою, загрожує асиміляція і винародовлення. Кажуть, діаспора забута своєю корінною Батьківщиною, є немов стовбур дерева без листя. Протидіяти цьому повинна Постанова форуму, яка зобов'язувала б усі гілки державного апарату, а насамперед освітянські, щоб вони піклувалися про українську шкільну молодь за кордоном, забезпечували її відповідними підручниками і літературою, а також, щоб організували вакаційні табори, де молодь могла б плекати рідну мову, пізнавати традиції та історію свого походження.

Однак у нас немає інституції, яка б займалася глибинними дослідами в цій тематиці. Окремі вибіркові теми опрацювали професор Володимир Сергійчук, Сергій Білокінь, Євген Місило та інші. Чому ж ми досі не в силі виконати наш святий обов'язок перед українським народом? Правда, нам інколи політичні умови не сприяють, але в основному нам бракує свідомості, щоб відстоювати благородні інтереси корінної української нації. У ВР України чимало таких, які не лише не володіють державною мовою, але відверто заявляють свою ворожу позицію до інтересів українського народу і його незалежності. Всі ми повинні реагувати на спроби очорнити український народ. Правду про нього треба поширювати і популяризувати, щоб про нас знав весь культурний світ. Надзвичайно шкода, що наше родове коріння маловідоме широкому загалові нашої молоді. Найбільше багатство держави не є її золоті запаси чи кілька безідейних українських мільярдерів, а молодь, в яку треба інвестувати і свідомістю якої можна здобути кращу долю народу в перспективі. Китайська приказка каже: "Якщо в трьох спільна мета, вони й глину в золото перетворять, якщо мета різна – і золото переведуть на глину". Якщо народ єдиний, його не перемогти!

Сергій ПАРХОМЕНКО,
Молодіжний Націоналістичний Конгрес

КУЛЬТ ЛЮДИНИ-ШЛУНКА

З сумом споглядаю на те, що нас оточує. З численних біг-бордів, вивісок на світ дивляться різні "мягкови", "твердови", "белови" та "немирови", ріже око реклама тютюнових виробів.

Всюди, куди не кинь оком, – нескінченні пивні "ларьки", забігайлівки, "наливайки", що гордо звуться пивбарами. Здається, щодня з'являються все нові й нові торговельні центри, супермаркети, ринки, що їх влучніше називати "базарами". Дитячі майданчики, стадіони, школи чи дитсадки практично не зводяться – адже торгівля більш прибуткова сфера, аніж, скажімо, освіта. Заради своєї вигоди чиновники та "акули" бізнесу навіть пам'ятки архітектури готові зносити, аби поставити черговий "генделик".

Згадаймо хоча б, як у квітні минулого року "делкі" за сприяння київської міської влади намагалися розпочати будівництво торговельно-розважального комплексу прямо під парком Шевченка, навпроти червоного корпусу КНУ. Тоді вдалося парк відстояти, але сам факт такого зухвалого проекту обурює до глибини душі.

"Купляй, бери, що хочеш, аби тільки гроші були", – ніби закликають вітрини магазинів та прилавки "ларьків". Здається, що предметами першої необхідності в нашій країні є пиво, горілка та цигарки! Але ж як при цьому з клієнтом поводяться продавці: тут тебе й облають, і пошлють куди подалі, – елементарна культура спілкування кульгає на обидві ноги. І якщо на Заході клієнт завжди має рацію, то у нас – продавець. Не магазин для людини, а людина для магазину – так можна охарактеризувати суть нашого, на жаль, споживацького середовища.

Споживацька культура, якщо це можна назвати культурою, нав'язується нам засобами масової інформації. Пряму загрозу існуванню здорового суспільства несе пропаганда у ЗМІ споживацького способу життя: шоу-бізнес, індустрія розваг, що нам їх пропонує "розвинутий Захід" в особі США, та Схід, презентований Росією – найнебезпечніші явища, які загрожують не тільки українському традиційному світоглядові. Ці явища вже перетворили Європу на космополітичне середовище, де шлюби "голубих" є офіційно дозволеними, де на місце традиційній культурі приходить суміш звичаїв народів Африки та Азії. Так звані "права людини", а точніше вдала спекуляція цим поняттям задля уникнення відповідальності вже призвела до того, що чужинці в Європі поводять себе як повноправні господарі і диктують свої умови. А з телеекранів, радіоприймачів, шпальт "бульварної" преси, з біг-бордів ллється на нас: пий пиво – будеш крутий, горілка "дядя Ваня" – для справжніх мужиків, кури "мальборо" – відчуй смак життя, "голубая луна" та інший бруд. Розбещуюча, нав'язлива пропаганда "споживай, споживай!", облудні ідеали лібералізму та космополітизму, очевидно, мають серйозний негативний вплив на людські маси. Чи є від цього всього імунітет? Певно, що є. Та поки керують нашою державою особи на зразок Пінчука, Ахметова, Суркіса, Коломойського, Черновецького, а також їхні колеги-мільйонери з числа помаранчевих (тобто ті люди, які представляють великий капітал і заради цього капіталу ладні переступити через усі норми людської моралі) нам буде нав'язуватися культура поведінки споживача – людини-шлунка.

СТУДІЇ

НАЦІОНАЛЬНА ДЕРЖАВА. УКРАЇНСЬКА КРАТОПОЛІТИКА

Михайло ПОЛІЩУК

Видатний теоретик і практик українського націоналізму Петро Полтава писав: "Ідеал власної незалежної національної держави випливає з найглибших прагнень і національних почувань кожного народу. Народи хочуть бути господарями на своїй землі, хочуть бути вільними і самим на своїй землі панувати. Цього вимагає від них почуття національної честі, почуття національної гордості, їхній патріотизм. Народи ненавидять неволю, народи завжди змагають до свободи. Справжню і повну свободу може їм дати виключно незалежна національна держава. Це прагнення народів випливає із самої їхньої природи. Його ніхто не може ні змінити, ні вбити в народі".

Оскільки українці є окремою і свідомою нацією, відмінною від своїх сусідів за антропологічними і культурними ознаками, з власною політичною історією і тисячолітньою державною традицією, вони, згідно з природним, а також сучасним міжнародним правом, мають невід'ємне право на самовизначення й утворення суверенної національної держави на своїх етнічних землях.

Національна держава – характеристика конституційно-правового статусу держави, яка означає, що дана держава є формою самовизначення конкретної нації (в етнокультурному розумінні) і виражає, перш за все, волю саме цієї нації. У національній державі владу здійснюють кращі представники корінного народу, а не чужинці, мігранти і їхні нащадки, яким корінна нація чужа біологічно, культурно і є лише об'єктом експлуатації. У національній державі відсутнє національне і соціальне гноблення корінної нації, а мігранти з чужих країв підлаштовуються до місцевих законів, звичаїв, традицій і мови і не нав'язують нахабно своїх. Національна держава стоїть на сторожі інтересів насамперед державотворчої нації, негайно застосовуючи свій авторитет і силу там, де ці інтереси можуть бути загрожені.

Здобуття української національної держави – це і є національна ідея українського народу упродовж XX – початку XXI століть. Саме під гаслом здобуття власної національної держави український народ піднявся на боротьбу наприкінці 80-х років минулого віку. У результаті була прийнята Декларація про державний суверенітет України, яка чітко й недвозначно проголосила: "Українська РСР як суверенна національна держава розвивається в існуючих кордонах на основі здійснення українською нацією свого невід'ємного права на самовизначення.

Українська РСР здійснює захист і охорону національної державності українського народу".

Також зазначено: "Декларація є основою для нової Конституції, законів України і визначає позиції Республіки при укладенні міжнародних угод".

Однак ці положення Декларації злочинно потоптані тими, хто склав й ухвалив Конституцію України 1996 року, в якій немає і згадки про те, що держава Україна є національною державою українського народу. Таким чином, внаслідок юридичного шахрайства українців опущено з рівня державотворчої нації до становища тільки однієї, хай і найбільшої за чисельністю, етнічної групи населення України, якій заборонено претендувати на провідне становище у своїй прабатьківській країні. Це місце залишили за собою та своїми нащадками мігранти з "інтернаціональної" колоніальної адміністрації України. Вони ж безсоромно поділили між собою і майно українського народу: заводи, фабрики, землю і надра, продовживши ганебну сторінку хижацької експлуатації українського народу та української землі іноземними поневолювачами. Нині у державі Україна український народ і далі безправний і перебуває на найнижчому щаблі політичної, економічної і культурної суспільної ієрархії. Тому український народ на чолі з українськими націоналістами повинен піднятися на безкомпромісну боротьбу з гнобителями за побудову суверенної національної держави на українських етнічних землях. Необхідно вирвати державу з рук пануючого в Україні паразитичного суспільного класу "нових русскіх", які використовують її як знаряддя експлуатації і гноблення працюючих мас українського народу. Треба перебудувати сьогоднішній суспільний лад на принципах безкласового суспільства. Коли в національній державі не буде класів визискувачів і визискуваних, то вона перестане бути знаряддям гноблення, а стане формою організації внутрішнього господарського і культурного життя народу та знаряддям оборони перед зовнішніми ворогами.

Ми, націоналісти, вважаємо, що як це воно було завжди дотепер і є сьогодні, так і в майбутньому незалежна національна держава є тією єдиною формою політичної організації народу, яка забезпечує йому найкращі умови для всебічного розвитку всіх його духовних і матеріальних сил. Без власної національної держави, тобто без держави, побудованої на етнографічних землях даного народу, народ не може всебічно розвиватися. Що більше, без власної національної держави народ приречений на загибель. У цьому випадку бездержавний народ завжди примушений терпіти гніт і експлуатацію з боку своїх поневолювачів, які, хоч би якими гаслами вони прикривалися, завжди змагають до політичного, культурного, а то й фізичного знищення підкорених собою народів. Саме про це, а не про що інше, говорить як уся українська історія, так і історія усіх інших поневолених народів. Нас, українців, у XIV–XVIII століттях гнобила і змагала до нашого знищення шляхетська Польща, в XVII–XX ст. – винищувала царська Росія, після 1920 р. нас гнобили поляки, румуни, чехи, мадяри, німці, московські більшовики. Тепер знову намагаються нас знищити, з одного боку, російські шовіністи, а з іншого – демоліберали Заходу. При цьому одні й другі виступають новітніми імперіалістами, для яких Україна та український народ є лише об'єктом експансії, політичної, економічної і культурної.

Як у минулому, так і сьогодні представники пануючих так званих "провідних держав світу" поширюють різні теорії, в яких вони не рахуються з націями та виступають проти ідеї вільних національних держав. Такими теоріями, не позбавленими імперіалістичного змісту, є нині, наприклад, пропаговані Росією Єдиний економічний простір та Союз слов'янських народів, а також ідея Європейського Союзу, що її пропагують представники західноєвропейських держав, і теорія світової наддержави, яку намагаються втілити промислово-фінансові кола США. Використовуючи ту обставину, що економічна співпраця між усіма народами світу стала в наш час необхідністю, представники пануючих народів висувають такі теорії політичної організації світу, які, в першу чергу, вигідні їм самим, такі теорії, які дозволяли б їм хоч певною мірою зберегти їхні дотеперішні політичні й економічні панівні позиції. Усвідомлюючи необхідність тісної співпраці між народами в усіх галузях життя, ми, українські націоналісти, виступаємо проти таких концепцій міжнародного ладу, які надалі ставили б в економічну і політичну залежність дотепер поневолені народи і країни. Вважаємо, що об'єктивно немає ніяких перешкод для встановлення якнайтіснішої співпраці між народами у рамках системи вільних національних держав. Водночас ця система, здійснюючи найглибші прагнення цих народів до національно-державної незалежності, має стати найстабільнішою, у ній будуть виключені міжнародні конфлікти.

У ході нашої боротьби ми, українські націоналісти, виробимо свою власну державну модель, яка спиратиметься головним чином на історичні традиції української нації і держави, а не на чужинецькі доктрини. Як точно зауважував Д. Мирон ("Орлик"), український націоналізм на місце хаотичної "демократії", що роздрібнює народ на цілий ряд партій та груп, дає вищу органічну форму організації суспільно-політичного і державного життя – націократію.

Націократія полягає в тому, що організує ціле життя нації відповідно до її духовної і фізичної праці, її суспільно-політичного становища й історичних завдань, щоб перетворити народ з розколотої на партії маси на монолітну, зорганізовану національну спільноту, окрилену однією великою ідеєю, спільною метою під керівництвом сильного проводу, що виростає з усіх верств і працює серед народу і для народу.

Український націоналізм висуває потребу націократичного республіканського устрою, побудованого на засадах:

1) найвищої неподільної влади нації та її добра;

2) одноцільної сильної, авторитетної державної влади, а не механічно розділеної;

3) верховної влади голови держави, що координує й символізує єдність державної влади;

4) міцної виконавчої влади, призначеної головою держави й перед ним відповідальної, але контрольованої представниками народу;

5) представництва всіх працюючих верств у державних законодавчих органах;

6) провідницької організації та особистої відповідальності адміністративного апарату: провідник – і фаховий штаб співробітників, при співпраці цілого населення в самоуправлінні: громадському, господарському і культурному;

7) організації й селекції національно-державного проводу усіх верств народу;

8.) одної світоглядно-політичної організації з метою ідеологічного синтезу і суспільно-політичного вироблення народу.

Державне законодавче представництво усіх зорганізованих продукуючих груп мусить складатися з представників господарського життя, професійних, а також усіх громадських виховних і культурних організацій і товариств, як "Просвіта", комбатантів, вищих навчальних закладів, молодіжних об'єднань і виразників української політичної думки.

Націократична система українського націоналізму дає рівні умови й шанси для всіх членів національної спільноти займати найвищі громадські й державні пости, мати вплив і брати участь у керівництві цілим національно-державним життям без огляду на походження й матеріальне становище. Всі члени національної спільноти є співгосподарями української землі, цілого національного господарства й держави. Держава, господарство й культура, і ціле національно-суспільне життя є спільним добром усіх членів нації, які є співвідповідальні за цілісність, силу й розвиток нації-держави. Тому вони мають не лише рівні права перед законом, а й обов'язок брати активну участь в управлінні державою. Тим засадничо відрізняється націократія від нинішньої "демократії", яка безсоромним виборчим законодавством позбавила багатомільйонний український народ активного виборчого права і в черговий раз перетворила його у безправну юрбу.

За українську національну державу! За українську націократію!

РЕЗОНАНС

ШАНУЙМО ЙМЕННЯ ДЕРЖАВИ!

Ми, працівники Державного спеціалізованого видавництва дитячої літератури "Веселка", є постійними читачами газети "Нація і держава" і впевнені в тому, що сильна духом нація – це і міцна держава.

Тож нас глибоко вразила опублікована в номері за 25 травня стаття Івана Андрусяка "Хлів" для української книжки". Автор, як бачимо, виніс у заголовок своєї публікації слово "хлів", щоб у гарячковій запопадливості, забувши про журналістську етику, одночасно зневажити Другу київську міжнародну книжкову виставку-ярмарок та Міжнародний виставковий центр, де ця виставка була влаштована. До відома редакції, Міжнародний виставковий центр – це не "хлів", а нове приміщення, облаштоване за всіма вимогами виставкової справи в Європі. І де виставка, теж до відома редакції, уже відбулася вдруге. Саме в цьому Центрі, так безцеремонно і грубо обізваному автором "хлівом", 9 березня минулого року, у День народження Тараса Шевченка, було відкрито 7-у Європейську міністерську конференцію з питань політики у сфері засобів масової інформації, в рамках якої відбулася Перша київська книжкова виставка-ярмарок. Для того, щоб виправдати надумане слово "хлів", вжите поруч зі святим для українців словом "книжка", автор вирішив підкріпити образливий для всіх учасників виставки заголовок статті ще й підзаголовком такого штибу: "Державний" книжковий ярмарок проігнорували більшість провідних вітчизняних видавництв". Отже, якість люди "проігнорували" велику українську акцію, і цим гордиться Іван Андрусяк і заохочує так чинити й надалі, принижуючи всіх учасників цього всеукраїнського дійства.

Дивує й те, що з іронією взято в лапки дороге нам слово "державний", і, тим більше, боляче бачити це в газеті, у назві якої є ймення "держава". Прикро також читати ті випади, які дозволив собі п. Андрусяк проти державних видавництв, ніби ми, як і приватні видавці, не є дітьми одної держави – України. А кожне з цих видавництв, які брали участь у виставці, (назвемо хоча б деякі – "Либідь", "Світ", "Мистецтво". "Веселка", "Музична Україна", "Україна", "Етнос", "Освіта", "Техніка", "Здоров'я", "Наукова думка", "Українська енциклопедія", "Молодь", "Дніпро", "Карпати", "Маяк"), творили і творять літопис українського книговидання, а, крім того, державні видавництва (тільки державні!) за вимогою постанови Кабміну України від 28 лютого 2005 року № 157 "Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 15.01.05 р. № 50" платять 50% податків від прибутку (доходу) до загального фонду Державного бюджету.

Разом з державними видавництвами експонували свою літературу приватні видавці ("Генеза", "А. С. К.", "Смолоскип", "Педагогічна преса", "Піраміда" "Академія", "Артанія Нова", "Навчальна книга – Богдан", "Грамота", "Емма", "Київська Русь", "Криниця", "Обереги" і багато інших), та цього автор "не побачив", зате вигадав якісь "провідні видавництва", "більш-менш серйозні українські видавництва" (наприклад "Фоліо", "Кальварія", "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА", "Ранок"). Невідомо тільки, хто і за якими критеріями присвоїв їм такий високий статус. І не захоплюватися треба було б газеті КУН "подвигом" цих хвалених видавців, що вони "проігнорували" книжкову виставку-ярмарок (у статті експозицію національної літератури спеціально зведено до слова "ярмарок"), а запитати їх, чому вони не взяли участі в цій державній всеукраїнській, національній і політичній справі. Жаль, що це "геройство" проявлене в тривожний час, коли українське книговидання уже п'ятнадцятий рік переживає катастрофу, а книжковий ринок заполонила російськомовна література, коли йде наступ на українську мову, а шовіністи різних мастей і депутати-сепаратисти місцевих рад нав'язують в Україні другу державну мову – російську, вводять на територіях деяких східних областей її як регіональну, грубо порушуючи цим Конституцію України, прагнуть розірвати живе тіло нашої держави, роз'єднати Український народ, що загрожує національній безпеці держави.

Ми впевнені, що Друга київська міжнародна книжкова виставка-ярмарок стала важливою політичною подією в Україні. Знаково, що відбулася вона у той час, коли уряд разом з видавцями веде напружену роботу на виконання Указу Президента України Віктора Ющенка від 21.03.06 № 243 "Про деякі заходи з розвитку книговидавничої справи в Україні". Видавці разом з керівництвом Держкомтелерадіо, Міністерства культури і туризму, Міністерства освіти і науки, громадськими організаціями, бібліотекарями, книгарями України провели ділові діалоги про долю української книжки і підтримку національної видавничої галузі на державному рівні.

Кожен день роботи виставки був наповнений працею, важливими та цікавими зустрічами, зокрема з чудовим ансамблем "Зернятко" з Києва і школярами із села Немішаєве на Бородянщині, презентували нові видання, розгорнули широку виставку кольорових ілюстрацій видатних художників України – авторів "Веселки", уклали низку угод та контрактів.

Віримо в кращу будучину українського книговидання, готуємося до Третьої міжнародної книжкової виставки, яка стає традиційною і має відбутися в Києві, столиці Незалежної України.

Вважаємо, що, опублікувавши статтю п. Андрусяка, газета "Нація і держава" припустилася помилки. У ній викривлено суть важливого національного заходу. Шануючи свободу слова в Україні, сподіваємося, що наш виступ буде надруковано без змін і донесено до читачів правду про українське книговидання та виставкову роботу. Тож об'єднаймо свої сили й робімо все можливе, щоб наш рідний Київ став центром міжнародної книжкової справи, такої важливої у розбудові Української Держави. Віримо, що так і буде!

Осередок Спілки письменників України у видавництві "Веселка":

Ярема ГОЯН, директор видавництва "Веселка", лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка, заслужений діяч мистецтв України;
Дмитро АНДРУХІВ, зав. редакції світової літератури, лауреат премії імені Максима Рильського та премії П. О. Гвездослава;
Валентин ЦІПКО, зав. редакції науково-пізнавальної літератури, лауреат премії імені Максима Рильського;
Володимир ВАСИЛЮК, головний редактор журналу "Веселочка", лауреат премії імені Олени Пчілки;
Микола ПШІНКА, головний художник видавництва, народний художник України, лауреат премії імені Олени Пчілки.

ХТО КНИЖКУ ЗАГАНЯЄ ДО "ХЛІВА"

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

Видавництво "Веселка" особисто в мене має найвищий рівень довіри. Крім "Веселки", такий же рівень довіри мають у мене ще три видавництва – київське "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА", львівське "Видавництво Старого Лева" і вінницьке "Теза". Усі ж інші дитячі книжки нам із дружиною, перш ніж запропонувати дітям, доводиться як мінімум проглядати, а найчастіше – читати пильно й уважно, причому нерідко доходити висновку, що дитині давати того до рук категорично не можна. Відтак дуже шкода, що моїм дітлахам усе рідше останнім часом доводиться читати книжки "Веселки", – що лише було цікавого в книгарнях, те давно зачитане до дірок, а новинки з'являються украй рідко.

Пишу це зовсім не для того, аби хоч на йоту докорити "Веселці". Навпаки – я сам виростав на "веселчанських" книжках, на них (наголошую) виростають мої діти, і я високо ціную професіоналізм, самовідданість і талант людей, які ці книжки створили. І саме тому не можу не розуміти деяких очевидних речей, із якими хоч-нехоч доводиться мати справу кожному, хто має бодай найменший стосунок до безнадійної наразі справи українського книговидання. "Веселка" – видавництво державне. Це означає, що власником його є держава Україна, котра з часу свого останнього постання пальцем об палець не вдарила для того, щоб українці мали елементарну змогу читати українські книжки.

Але що це я... Остання фраза, звичайно, брутальний наклеп! Та в нас, якщо судити з вище наведеного листа поважних і авторитетних, обтяжених преміями і регаліями людей, суцільна благодать! Політику держави у книговидавничій сфері мудро реалізовує Державний комітет телебачення і радіомовлення України. Ця високопрофесійна інституція "разом з видавцями веде напружену роботу над виконанням Указу Президента" і т. д., і т. п. Нічого вам не нагадує ця стилістика, шановний читачу?

Далі – більше. У нас реально, а не про людське око, створена дієва система податкових преференцій для вітчизняної книжки, під якою законодавчо розуміється книжка українською мовою. Відтак система митних регулювань давно й надійно захищає вітчизняний книжковий ринок від експансії чужоземного, бо державні чиновники розуміють, що книжка – не просто сегмент економіки, а інтелект нації. У нас згаданий держкомітет давно забув, що таке розподіляти мізерні бюджетні вливання "між своїми", називаючи соціально значущими виданнями графоманські опуси друзів керівництва цього відомства. Мало того: кожну книжку, яка видається за державного сприяння, можна легко знайти в бібліотеках та книгарнях, а про схеми, коли видається сто примірників "для галочки", а кошти на решту зникають безслідно, давно забули. Нарешті, в нас створена дієва система книгорозповсюдження і ніхто й не уявляє собі, як можна знищити більшість книгарень навіть у центрі Києва, не кажучи вже про те, щоби без них спокійнісінько обходилися цілі області! Крім того, налагоджено систему контролю за діяльністю видавництв, яка унеможливлює "викид" на прилавки книгарень елементарно неграмотних маразмів, найперше в царині дитячої літератури.

Але особлива благодать у нас – у сфері виставково-ярмарковій. Зокрема, згаданий держкомітет так мудро зорганізував роботу Другої київської міжнародної книжкової виставки-ярмарку, що на ній було представлено широченний асортимент найсвіжіших видань (а не на більшості яток, щоб не світитися голими стінками, викладалися одні й ті ж десятилітньої давності книжки, які кочують із виставки до виставки); в її роботі взяли участь усі видавництва, книжки яких реально можна придбати в книгарнях (а не проігнорували її як неефективну більшість тих, хто реально щось робить на книжковому ринку, а не функціонує за принципом "що дасть держава" або "прийде гроошовитий автор"). А найголовніше – що про таку (цитую листа) "важливу політичну подію в Україні" були активно поінформовані кияни та гості столиці, які валом повалили в спеціалізоване комфортабельне приміщення біля метро "Лівобережна", яке ніхто й ніколи через зовнішній вигляд не називав "хлівом". І лише націоналістична газета "Нація і держава" узяла та й "припустилася помилки", опублікувавши статтю "злісного українофоба" Андрусяка, який "у гарячковій запопадливості, забувши про журналістську етику", назвав речі своїми іменами:

1. Виставка-ярмарок провалилася значною мірою через те, що проходила в приміщенні, яке, попри всю його комфортабельність, асоціюється в киян із чим завгодно, тільки не з книжкою, тому відвідувачів там було чи не найменше за весь час проведення в Києві аналогічних виставок-ярмарків.

2. Виставка-ярмарок провалилася насамперед через те, що її організовував держкомітет "для галочки", не надто переймаючись тим, хто саме, що саме і як саме там виставлятиме, і ще менше тим, хто все це відвідуватиме.

У те, що поважні підписанти вище опублікованого листа не розуміють, про що говорять, я не вірю – досить того, що книжкам цих людей я беззастережно довіряю й досі. Якщо, як видно, їм ще може бути більша до них довіра! Біда лише в тому, що в них є начальство в особі Державного комітету телебачення і радіомовлення України, очолюваного кучмістом Іваном Чижем...

Справді, як пишуть шановні "веселчани", "українське книговидання уже п'ятнадцятий рік переживає катастрофу", і від цього страшенно боляче всім мислячим українцям. Справді, честь і хвала кожному, хто в цей час не сидить, склавши руки, а працює, як може, – в тім числі персонально поважним підписантам. Але хіба можна відвернути катастрофу такими бездарними заходами, як цей, пишно іменований "Другою київською міжнародною книжковою виставкою-ярмарком", який насправді виявився демонстрацією убогості й недолугості державної політики в сфері національного книговидання, блискучою ілюстрацією того, що чиновники Державного комітету телебачення і радіомовлення України й близько собі не уявляють, що таке сучасна книжка і що конче – аж пече! – необхідно зробити для того, аби вона дійшла до оселі кожного українця?

Я погоджуюся з шановними підписантами в тому, що останнім часом з'явилася бодай слабенька, бодай примарна надія на те, що українське книговидання зрушиться з мертвої точки. Підстави для цього дає однак зовсім не робота згаданого держкомітету, а активність віце-прем'єра з гуманітарних питань В'ячеслава Кириленка, який принаймні заговорив про те, що досі було для наших чиновників несусвітнім табу – про необхідність захисту книжкового ринку від іноземної інтервенції. Але я з жахом думаю про те, що пана Кириленка може не виявитися в новому уряді, що до "керівництва гуманітарною сферою" можуть повернутися різноманітні томенки-табачники, які й довели її до того убозтва, яке зараз маємо.

Погоджуюся з шановними підписантами я й у тому, що не час нині нам, українцям, яким болить доля національної культури, бити горшки, а час тяжко працювати. Видавництву "Веселка" – готувати нові чудові книжечки для малечі, газеті "Нація і держава" й персонально Андрусякові – реально оцінювати те, що маємо, жорстко критикувати те, що недолуге, і шукати шляхи для прориву. Цим ми й займаємося і цим займатися будемо, у який би "хлів" нас не намагалися втиснути.

А ті наші читачі, які відвідали згадану виставку-ярмарок, а в минулі вихідні побували в "Українському домі" на Першому київському дитячому книжковому ярмарку, все бачили самі. Контраст разючий – і в асортименті, і в ставленні до відвідувача, і насамперед у тому, скільки людей відвідало виставку і скільки з них поверталося звідти, притискаючи до грудей українські книжки! Видавництво "Веселка" в "Українському домі" теж працювало – вони знають...

Уся різниця лише в тому, що виставку в "хліві" організовував Державний комітет телебачення і радіомовлення України, а виставку в "Українському домі" – команда львівського Форуму видавців. Відчуйте різницю.

ПОРТРЕТ ЗБЛИЗЬКА

ТАРАС ЧУБАЙ: "В УКРАЇНІ ВСЕ ПОЧАЛО "БРОДИТИ", І З ЦЬОГО НЕОДМІННО ВИЗРІЄ РЕЗУЛЬТАТ"

Колись Тарас Чубай разом зі своїм гуртом "Плач Єремії" був включений до рок-збірки "Легенди химерного краю". Це означення абсолютно пасує йому і як особистості. Після спілкування з ним раптом чітко усвідомлюєш, що він – один з найінтелігентніших в українській рок-музиці, хоча апріорі про це говорить його творчість.

– Пане Тарасе, Ви є сином видатного поета, а в коло Ваших найближчих друзів входять відомі сучасні "інженери людських душ". Що цікавого відзначили б у нинішньому літературному процесі?

– В останні кілька років я бачу великі проблеми і взагалі в нашій культурі, й зокрема в літературі. Передусім розвитку української літератури й далі заважає зросійщення. Триває страшенний тиск на нас, і ми вже навіть звикли до цього, починаємо спокійно сприймати це як належне. А з цим треба боротися, і дуже потужно. Усе ж таки ми всі зацікавлені, щоб наша література мала можливість вільно, природньо розвиватися. Бо те, що відбувається зараз, – це просто якесь збочення. Молода людина в Україні не може створити собі нормальне світосприйняття. Натомість виховуються якісь пострадянські потвори. Відповідно, вони нічого і видати не можуть, навіть якщо мають якісь здібності.

– З цим важко не погодитися, а проте існують і приємні винятки. Зазвичай при цьому передусім згадується харківський поет і прозаїк Сергій Жадан.

– Звичайно, я знайомий з ним і його талановитими творами. Зокрема, я написав на його вірші композицію "Пластунка Н.", колись у мене була ідея навіть видати такий альбом, дещо епатажний. Жадан якраз – це справжнє явище, він цікава й сильна особистість, на яку позитивно вплинуло те середовище, де він народився (Луганщина) й живе (Харків). Але ж є багато талановитих молодих літераторів, яких розчавлює маса й несприятливі для творчості умови. Щойно це почне змінюватися на краще, ми побачимо яскраві й непоодинокі плоди.

– Тим часом вже сьогодні у Вашому рідному Львові розвивається бурхливий струмінь жіночої прози й поезії.

– Я думаю, що це світова тенденція. Причому не лише в літературі, а й у музиці: багато з'являється поеток, які співають. У нас це можна простежити на прикладі Ірени Карпи, яка й пише епатажні романи, й записує музику, й знімається у відеокліпах.

– У Вашому репертуарі є пісні на вірші Юрія Андруховича, зокрема згадується стара добра "Єхидна". Як Ви оцінюєте його творчість в останній час?

– Людям дуже подобається порівнювати різні етапи в творчості письменника: тоді він був такий, а зараз – сякий. Юркові пощастило, він зараз є – і абсолютно заслужено – найвідомішим українським поетом і прозаїком. Але він став таким завдяки тому, що він – нормальний, він "людина в порядку", тож ніякі впливи не можуть завадити йому залишатися самим собою. Саме цього стрижня, віри в себе бракує теперішній українській молоді.

– Як корінний львів'янин розкажіть про скандал у вашому місті навколо роману Андруховича "Дванадцять обручів".

– Я думаю, що це була свідома провокація Юрка, аби трошки розбурхати й розхитати галицькі дещо навіть застійні уявлення про літературу. Насправді це бажання позбутися певних комплексів. Щиро кажучи, мене деякі речі в романі спочатку теж зачепили, але потім я зрозумів, чому й навіщо це було написано. І я нормально до цього ставлюсь. А скандали й "протести громадськості" у Львові – на захист Богдана-Ігоря Антонича – проходили весело. Андрухович досягнув мети.

– Не менш весело проходять спільні акції письменників і музикантів.

– Один з перших, хто почав це робити в Україні, – Віктор Неборак. Його проект називався "Небо-рок", а участь у ньому брали музиканти груп "Плач Єремії", "Мертвий півень", і, до речі, Руслана. Це дуже цікаве явище – ритмічне декламування, покладене на рифову музику. Рекомендую всім послухати цей альбом, зокрема композицію "Ляля Бо" – найбільш яскравий зразок цього мистецтва. Крім цього, я спровокував Юрія Андруховича заспівати з моєю групою композицію на його вірш "Самійло Немирич". З одного боку, це дуже добре, що львівські музиканти звернулися до поезії і всі пішли цим шляхом, що треба співати досконалі тексти професіоналів. Але водночас відбулося відмежування від своїх власних текстів. А що таке рок-музика? Це коли музикант є й поетом. Або ж група людей, які грають і разом з тим складають тексти. У Львові цей шлях трохи перебила течія молодої поезії, яка з'явилася останнім часом. Я це на собі відчуваю: знаю, що вже трохи комплексую писати власні тексти, тому що в мене є зразки дуже хорошої високої поезії мого батька, в першу чергу, а поза тим – бубабістів та інших, на чиї тексти я пишу музику. І це дещо заважає власному розвитку, гальмує своє мовлення. Молодим людям треба писати власні тексти до своїх пісень – як вони відчувають цей світ. Цим шляхом пішов Кузьма Скрябін. Але в той же час його мова досить малограмотна, при тому, що пісні – страшенно талановиті, симпатичні і справжні. І все ж вони є такою собі рекламою безграмотності. Я завжди йому це закидаю, адже він як говорить у житті, так і пише пісні.

– Можна згадати й тексти "Океану Ельзи", які особливою поетичною вишуканістю не відрізняються, хоча молодь "на ура" зустрічає "кішку, яка йде у ліжко".

– Мабуть, і добре, що у них немає цієї вишуканості, вони розвиваються своїм шляхом. Але там є інші проблеми. Мене дратує, що всі, хто так чи інак вийшов на поверхню, послуговуються безграмотною українською мовою. Так, з одного боку, в усьому світі співають такою мовою, якою говорять, але у нас трошки не та ситуація. Треба дбати про грамотну мову, плекати її, а тоді вже, коли ми будемо мати цей фундамент, дозволяти собі трошки деформувати мову, розвивати сленги і таке інше. У нас же люди, фактично не маючи цієї основи, починають співати суржиком. Доказом цього є феномен трансвестита Сердючки. Це є легкий шлях, але він веде до руйнації нас як українців. Він просто не розуміє – що він робить; не думаю, що Данилко якийсь слуга Сатани: він зараз просто заробляє гроші, відчув струмінь і пішов за ним. Але не усвідомлює, яку шкоду робить.

– Є не менш цікавий феномен: тексти й манера виконання пісень Михайлом Поплавським.

– Користь Поплавського, думаю, є подібною до з'яви такого персонажа, як Янукович у політиці. Тобто, це має нам пояснити "что такое хорошо и что такое плохо": як можна все спотворити і наскільки є на це можливості. Можна піти ось таким жахливим шляхом зомбування, кількісного вдовбування на проплаченому ефірі. Слабкі люди це сприймають на віру й вже живуть за такими зразками; вони думають, що так і має бути. А воно ж не так. Це помилка.

– Слухаючи Ваш альбом "Світло й сповідь", який складається з композицій, покладених на кришталево чисту високу поезію, перш за все, Грицька Чубая, а також Івана Малковича, переконуєшся у щирості Вашої позиції. Що входить до Вашої лектури, окрім поезії, з якою працюєте?

– Насправді я зараз читаю Святе Письмо. Я поставив собі за мету перечитати Біблію повністю.

– Сприймаєте це Письмо як літературний твір чи дар Вищого Духу?

– Як усе. Я сприймаю це так, як відчуваю під час прочитання, і мені важко це пояснити. Думаю, що Біблія – це найцікавіше, що людина може в своєму житті прочитати.

– Ви відчуваєте вплив цього читання на собі, приходить очищення, вивищення?

– Не знаю, радніш я навпаки починаю більше розуміти – наскільки я нечистий, недосконалий. І наскільки людина помиляється, робить масу неправильних, шкідливих речей. А загалом, думаю, що будь-яку справжню літературу можна абсолютно сміливо розглядати як перверзії Святого Письма.

– Тарасе, що Ви думаєте з приводу політичної ситуації в Україні?

– Усе почало "бродити", і з цього неодмінно визріє результат, без сумнівів. Маю надію, що, нарешті, у нас буде суспільство, в якому не існуватиме потреби митцям пхатися в політику.

– Ви особисто могли б уявити себе політиком?

– У мене є такий старий жарт, що насправді треба ліквідувати посаду міністра культури, а мене обрати міністром внутрішніх справ – і таким чином вирішити всі культурні питання. (Сміється.)

Розмовляв
Анатолій ЛУЧКА

ВІД АВТОРА

уМОВНИЙ ВУЗОЛ

Павло ВОЛЬВАЧ,
поет

Миколаївщина, схоже, стає лідером в "параді" мовних суверенітетів. Нагадаю, що рішення про надання російській мові статусу регіональної тут ухвалили й обласна, й міська ради. Подібним "дуплетом" може похвалитися наразі хіба Донеччина. Але, випереджаючи Донбас, депутати Миколаївської міської ради звернулися до українського парламенту з новою ініціативою.

"Депутати виконують передвиборні обіцянки", – так більшість політологів коментують ситуацію з мовним питанням у регіонах. Можна сперечатися про справедливість таких оцінок. Але межі "суверенних" парадів майже один в один співпадають з територіями, які за виборчими підсумками зафарбувалися насиченим блакитним кольором. Зокрема, і в місті корабелів Миколаєві. Результати виборів не забарилися втілитися в конкретні рішення обох тамтешніх рад щодо надання російській мові статусу регіональної. Як запевняють місцеві депутати, ті ж таки "регіонали" та представники КПУ, політичного підгрунтя їхнє рішення не має. Мовляв, виконуємо "волю народу", та й по всьому. А "воля" ця однозначна, позаяк 56,8% населення Миколаєва вважають, згідно з переписом 2001-го року, рідною мовою саме російську.

Зовсім інші цифри у патріота-миколаївця Юрія Діденка. Навіть в обласному центрі українську мову визнають рідною 52% населення. Згідно з тим-таки переписом 2001-го року. А в області, за даними пана Діденка, картина ще більш "україннa". Так, у найзросійщеному районі Миколаївщини – Жовтневому українська мова рідна для 80% мешканців. Є ж райони, де цей показник взагалі сягає понад 90%. І, на думку Юрія Діденка, ухвалення обласною та міською радами рішення про регіональність російської мови є злочинним.

У такої позиції є підтримка. Принаймні, пікетування міської ради об'єднало чималу кількість прихильників української мови, зокрема студентство кількох миколаївських вузів, представників громадських та політичних організацій. До них довелося вийти самому голові Володимиру Чайці, котрий разом із пікетувальниками навіть виконав невмирущу "Несе Галя воду". Втім, щиросерді хорові співи аж ніяк не змінили депутатського рішення. Більше того, депутати Миколаївської міськради не лише проголосували за регіональну російську мову, а й відхилили протест міського прокурора Віктора Сікиринського, який, зокрема, вважає, що подібними "мовними" ініціативами депутатський корпус перевищує власні повноваження, а також, що найголовніше, порушує Конституцію України. Тим часом миколаївські нардепи звернулися до Верховної ради України із клопотанням. Наразі – зробити російську мову ще й другою державною. "Регіональна мова – це регіональна мова, – говорить депутат міськради Дмитро Никонов. – У неї дещо інший статус, інші права, ніж у державної. Затвердження російської мови в державному статусі зняло б і ці протести прокурора, і незрозумілі заяви українських націоналістів. Було б значно простіше працювати..."

А й справді. Для повного спрощення українську можна взагалі заборонити. Відразу стане "якось льогше". А державного, регіонального й ще бозна якого статусу, з огляду на нинішні українські реалії, міг би набути малоросійський суржик з домішком "фені". Ну в натурі, дієтвітельно.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна